

Намъ е познатъ коренно татаро-турскый языкъ и съ сички тѣ старинни, които сме положили нѣколко години да откриемъ такова нѣшто, за снѣтъ тѣ истини повѣстности, ништитчо нѣ сме наишли!"

Раковски признава, че въ нашия говоренъ езикъ сѣ се увели много турски думи (сѣщо както и грѣци), но не по всичкиѣ мѣста, и „тѣмъ съотвѣтствующи рѣчи чисти наши български имаме тоже живы въ говоренъ си языкъ. А кой не знае отъ гдѣ и когы сѣ си въвели тия рѣчи?“ Впрочемъ Раковски обѣщава, да докаже на друго мѣсто, че въобще въ всички индоевропейски писмени езици се намиратъ по нѣколко чисти *турко-татарски* цѣли и коренни думи, „нѣ тѣмъ источника трѣбва да иштиме не въ турко-татары тѣ, нѣ въ общиѣ индианскы языкъ!“ — Като цитува на край единъ пасажъ отъ извѣстния трудъ на Лежана „Ethnographie de la Turquie d'Europe“ (1861), гдѣто между друго се казва, че въ съврѣмения български езикъ намираме много малко дири отъ финския елементъ, че въ типа на расата се заблѣзватъ разлики отъ съединѣнѣ славяни, бѣтъ да може отъ това да се изнадятъ нѣкакви прями заключения, Раковски възкличава: „Чюдни сѣ европѣйскитѣ нѣкои си учени, кои то тѣй даромъ си впуштѣтъ въ работы които не познавѣтъ! Въ българскый новъ языкъ сѣ находили дири отъ унгорскы языкъ! А зашто не положи господство му понѣ една рѣчь, да ѣ види свѣта и да разсѣди по разложение то ѣ!“

Което е чудно обаче, то е, че Раковски при своята необикновена старѣкъ къмъ етимологичната, не се опитва нигдѣ систематично, да обори враждебнитѣ на неговата славянска теория хипотези върху произхода на прабългаритѣ, понѣ чрезъ анализа на старитѣ български лични и топонимскы имена. При неговото необикновено леко отношение къмъ звуковитѣ закони, нему едва ли щѣше да бѣде по-малко, отколѣто на Венелина, Кръстовича или Иловайскѣй, да даде и на най-странно звучащитѣ думи славянска смисълъ. Той се задоволява само, както виждаме, енергично да протестира противъ мнѣнието на невѣжкитѣ европейски учени, които дору въ сегашния български езикъ, търсятъ татаро-унгорска слѣда (и Раковски не прави разлика между турци и фини). При това ние узнаме само единъ интересенъ фактъ, че познавайки самъ коренно татаро-турскый езикъ, напрасно търсѣтъ нѣкакви стари татарски елементи въ сегашнитѣ ни нарѣчия.

Така единичкитѣ му по-обстоенѣ етимологиченѣ опитѣ, що служи за поддрѣпа на теорията му, разбира се отъ неговото своеобразно гледище, е разборъ на етничното име *българинъ*, което име той отъждествява, като се ползува отъ единъ пасажъ въ труда на Амедей Тиери „Histoire des Gaulois“, съ името на *белгитѣ* (или по право *болги*), които се наричали по-послѣ и *тектосаги* и *толистобои* (единъ шефъ на тектосагитѣ се казвалъ Volgius; галескитѣ прѣдания наричатъ белгийскитѣ племена, които дошли въ Ирландия отъ Галія — Болгъ и Волгъ). Но не само белгитѣ (бѣлгари) сѣ българи, а и кимритѣ, защото въ единъ рѣкописъ, който се намиратъ въ рѣцѣтъ на Раковски, „Исторія вкрѣтъѣ